

Ece alışveriş listesini Mecnun'a uzatırken, "Ben arabada kalayım bu sefer," deyince Mecnun gözlerini yumarak cevap verdi. "Tamam zaten burada işim uzun sürmez, araba da gölgede, otur sen."

Genç kadın onun ardından bakarken, bu alışverişe geldiğim çok iyi oldu, diye düşünüyordu. Listede bulunan aşı makası, bahçe makası, filtre, vana, tamir bandı, viyol, fide tepsisi gibi bazı malzemelerin ne olduğunu çoktan öğrenmişti ama ne kadar çok çeşitte olduklarını görme fırsatını ancak bulmuştu. Ayrıca C kelepçe, etriye ya da kolon kelepçesi gibi serayla ilgili bilmediği bazı teknik malzemeleri de tanıdı.

Tek sorun Mecnun'un tüm bu malzemeleri tek bir yerden alıp çıkmamasıydı. Yenişehir-Karabağlar arasında beş-altı dükkâna uğramışlardı ve Mecnun her bir dükkânın sahibi ve çalışanlarıyla epey muhabbet etmişti. Üçüncü dükkâna doğru giderlerken bir saatte halledebilecekleri bir işe üç saat harcamayı saçma bulan Ece, "Neden hepsini tek bir dükkândan almıyoruz, zamanı boşa götürmüyor musun?" diye sorunca Mecnun gülerken, "İnsanı boşa götürmemek lazım Ece, zaman zaten yok," diyerek dükkâna dalmıştı.

Ece aralarında geçen bu konuşmayı düşündü bir süre: Evet, belki sosyal açıdan bu tür bir alışveriş çok daha iyi, daha çok insan tanırın, parayı daha çok insana dağıtırın ama artık dünya o dünya değil ki! Her şeyin zamanla, hatta zamana karşı yarışla ölçüldüğü bir dünyada bu mantıksız. Alacağın her neyse en hesaplısından hızla alır ve çıkarırsın. Sonuçta bu işi hobi olarak yapmıyoruz ki!

Bu sırada Mecnun aldığı malzemeleri arabanın arkasına yerleştirip yolcu kapısını açtı. "Saat bire geliyor, acıktın mı?" diye sordu.

Ece başını salladı. "Acıktım ama işimiz bittiyse Foça'ya kadar dayanırım." Mecnun'un kalabalıktan hoşlanmadığını bildiğinden ekledi: "Ya da istersen İzmir'i geçince bir yerde durup yeriz."

"Yok, bir yere daha uğrayacağız ama yemekten sonraya kalsın o."

"Nereye uğrayacağız?"

Mecnun eliyle işaret etti. "Gaziemir'de bi yere." Kısa bir süre düşündükten sonra karar verdi. "Hadi sen sür biraz, ben bir yer biliyorum."

Ece bir an tereddüt ettikten sonra, "Peki," dedi ve sürücü koltuğuna geçti. Adamın tarifiyle Gaziemir'i geçip Menderes yoluna çıktı. Birkaç ara yola saptıktan sonra yeşillikler içinde, sadece birkaç masanın dolu olduğu sakin bir mekânda durdular. İkişer gözleme ve ayran söylediler. Genç kadın siparişleri beklerken birkaç gündür çok merak ettiği ama bir türlü sorma fırsatını bulamadığı konuyu açmaya karar verdi. "Mecnun?"

"Efendim?"

"Şu yol boyu dinlediğimiz CD var ya..."

"Evet?"

"Liz'den gelen, değil mi?"

Mecnun gülümsedi. "Evet, kargoyu alırken sen de vardın ya."

"Biliyorum biliyorum da... Bugün torpido gözünde iki tane daha fark ettim. Hepsinin kabında *From Elizabeth to Mecnun...* Elizabeth'ten Mecnun'a yazıyor."

Adam onun konunun etrafında dönmesine gülümsedi. "O kadar İngilizcem var Ece. Neyi merak ettin onu söylesene."

Genç kadın konuyu gereksiz uzattığını fark ederek direkt sordu: "Yani Liz... Tabii arkadaşın ama neden durmadan sana CD yolluyor?"

Mecnun düşünceli bir şekilde soruyu tekrar etti. "Liz, neden bana durmadan CD yolluyor?" Ellerini ensesinde kenetleyerek yavaş yavaş konuştu. "Sadece Liz değil, İstanbul'da Sinan diye bir

arkadaşım var, bir de Taylan. Onlar da bana durmadan CD yollarlar.” Gülümsedi. “Ama onlar kabına *From Taylan ya da Sinan to Mecnun* yazmazlar. Taylan 1, 2, 3 diye numara koyar, Sinan da hep ilk şarkının adını yazar.”

Ece merakını giderememişti. “Yani sen müziği çok sevdiğin için arkadaşların sana şarkı yolluyor, öyle mi?”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Tam olarak öyle değil. Müziği severim tabii ama bu üçü... Yani Liz, Sinan ve Taylan, çok çeşitli müzikler dinleyen insanlar. Ve benim bulmak istediğim...” Duraksadı ve durumu nasıl açıklayabileceğini düşündü. “Şöyle açıklamam daha doğru olacak sanırım: Benim bulacağım bir şarkı var. Benim için önemli bir şarkı. Hangi şarkı bilmiyorum ve onlar da bana duydukları değişik şarkıları yolluyorlar, ben de dinliyorum işte, olay budur.”

Ece onun söylediklerini düşündü. Mecnun hakikaten her gün serada ve arabada hiç duymadığı birçok şarkı dinliyordu. Her dilden. Çoğunu da güzel buluyordu ama açıklamayı anlayamamıştı. “Nasıl yani? Biraz daha açıklasana, anlayamadım. Duyup da adını bilmediğin bir şarkı falan mı arıyorsun?”

Mecnun başını salladı. “Yooo yooo! Biraz karışık bir mevzu. Yani anlayabilmen için benim bütün hayatımı veya çok büyük bir bölümünü bilmen gerekiyor. Liz, Sinan ve Taylan, mevzuya oldukça hâkim.”

Gözlemler gelmişti. Ece, “Çok sıcak, soğusun biraz,” derken içinde bir burukluk hissetti. Liz adamı ondan iyi tanıyordu kuşkusuz. Kısa süre içinde bunun burukluktan ziyade ufak bir kıskançlık olduğunu fark edince bu duyguyu yenmeye çalışarak gülümsedi. “Yani şu an bana anlattıysan ben anlayamam diyorsun? Şöyle bir özetlesen?”

Mecnun gülümsedi. “Öyle demiyorum. Ben anlatabilsem sen tabii anlarsın da ben kısaca anlatabilir miyim ondan emin değilim. Kelimelere dökünce deli saçması gibi gelebilir kulağa.”

Ece dilimlenmiş olarak gelen gözlemeden çatalıyla bir parça alırken, “Dene bakalım,” dedi.

Mecnun bir süre düşündükten sonra sakince sordu: “Hani Gülşen’in masallarından biri vardı ya... Rüzgârı dinlemeyi bilen insanların beste yapması... Birkaç kere okudu Handan, hatırlıyor musun?”

Ece şöyle bir düşünüp gülümseyerek cevap verdi. “Ha evet! ‘Bütün ağaçlar akıllıdır’ diyen masal. Ben o kısmını beğendim en çok.”

“İşte bir o masalı düşün... Bir de ben hep derim ya: *Var olan var kalır, yok olmak diye bir şey yoktur!*”

“Evet?”

“Şimdi, masaldan şu noktaya gel: Ben bir canlının ölümünü kabul ederim ama yok olmasını kabul etmem. Daha doğrusu yok olmadığını bilirim.”

Ece hemen araya girdi. “Ama dinleri de kabul etmiyorsun! Yani diğer âlemi kabul etmiyorsun.”

“Yanlış! Diğer âlem, ölümden sonraki hayat, artık sen ne dersen... Ben bunun dinlerin anlattığı gibi ya da insanların inandığı gibi olmadığını söylüyorum. Benim bildiğim başka bir şey var diyorum sadece...”

“Nedir senin bildiğin?”

“Farklı boyutlar var ve o boyutları bu dünyada da deneyimlemek mümkün.” Başını birkaç kez salladı. “Bence bu herkes için mümkün.”

Ece onun söylediklerine dikkat kesilmişti. “O zaman Tanrı’ya inanıyorsun!”

Mecnun lokmasını yuttuktan sonra gülümsedi. “Pfff! Dedim sana anlatamam diye. Lafı yine Tanrı’ya getirdin bak! Bunun Tanrı’yla bir ilgisi yok. Varsa da benim ilgilendiğim kısım bu değil. Ben doğanın... Ya da varoluşun... Bu zeki varoluşun... Doğanın diyeyim, doğanın işleyişle ilgileniyorum, buraya kadar anladın?”

“Sanırım anladım ama bahsettiğin şarkıyla ilgisini anlayamadım.”

“O da şu: Bir gün dünyanın bir yerinde biri ya da birileri bir şarkı yapacak veya bu şarkı var zaten, yapılmış yani ama ben duymadım. Öyle çıstak bir şey değil tabii, o masaldaki gibi yapılmış bir şarkıdan bahsediyorum. Bestesi de güftesi de farklı boyuttan! Yani Gülşen’in anlattığı gibi yapılmış. Dünyanın herhangi bir yerinde... Japonca olabilir, Sırpça veya Afrika’da bir ülkenin dili,

Arapça, İngilizce... Ne bileyim işte, herhangi bir dilde olabilir sözleri, fakat bildiğim şu ki o şarkıyı dinlediğimde annem ve babamla birlikte olacağımı biliyorum.” Ece’nin yüzünde beliren ifadeyi görünce gülmeye başladı. “Yaaa öyle bakarsın işte! Dedim sana, pek anlatabileceğim bir şey değil ama merak etme deli de değilim. Adım dışında yani.”

Ece gözlemesinden bir lokma alıp ayran içerken düşünüyordu. Mecnun’a annesi ve babasıyla ilgili pek çok soru sormuş ve onlar hakkında epey bilgi sahibi olmuştu ama onun böyle bir düşünceyle bunca şarkı dinlemesi ve biraz önce söyledikleri pek akıllıca değildi. Önce özlemden kaynaklanan bir hayal diye düşündü ama tanıdığı insanlar içinde onun kadar gerçeğe düşkününü hiç görmemişti. Düşünürken, olayları ölçüp biçerken, doğru ve yanlış mezurasını atıp yerine sahte ve gerçek mezurası kullanmaya başlamışsa bunu ona borçluydu. Sadece bu bile şu ana kadar birçok düşüncesinde köklü değişikliklere sebep olmuştu. Akli karıştı. “Peki bunun böyle olacağını ne zamandır biliyorsun?” diye sordu.

Mecnun şöyle bir düşündü. “Onlar öldükten... İki veya üç ay sonrasından beri.”

“Peki nerden biliyorsun? Yani kullandığın kelime ilginç - *biliyorum*. İstiyorum veya inanıyorum demedin. Böyle bir şarkı dinleyerek onlarla beraber olacağına nasıl emin olabiliyorsun? Rüyanda falan mı gördün?”

Mecnun başını iki yana salladı. “Tıh! Ben hiç rüya görmem.”

Ece konunun özünde kalıp şarkı meselesini iyice anlamak istiyordu ama fikrini söylemeden de geçemeyecekti. “Saçmalama Mecnun! Herkes rüya görür. Sen niye görmeyesin?”

Mecnun omzunu silkti. “Bilmem! Annem çok fazla rüya görürdü, hemen hemen her sabah ‘hayırdır inşallah’ diye başlardı lafa.” Eliyle tarif etti. “Şöyle kocaman bir rüya tabiri kitabı vardı. Belki de bizim ailenin rüya kotasını annem doldurdu, ben de onun yüzünden rüya görmüyorum,” deyince kadın güldü.

Bir-iki dakika konuşmadan yemek yemeye devam ettiler. Ece sorusuna cevap alamadığını fark ederek yeniden söze girdi. “Bence görüyorsunuz da hatırlamıyorsunuzdur. Neyse, konumuza dönelim. Rüyanda görmediysen...” Mecnun oflayınca alındı. “Sıktım mı sorularıyla?”

Adam gülümsedi. “Hayır hayır, alakası yok. Açıklayamadığım için kendime sıkılıyorum. Şöyle söyleyeyim en iyisi: Ansiklopedilerde falan yer alan bir bilgi değil tabii ama biliyorum işte! Beş yıldır biliyorum.”

Ece bu durumu tarif edilebilir bir şekle sokmaya, bir isim koymaya kararlıydı. “İçinden öyle mi geldi? Sezgi gibi bir şey mi?”

Mecnun durumunun bu açıklamaya girip girmediğini kafasında tarttı. “Evet sezgi diyebiliriz belki ama içimden gelen ya da dilediğim bir şey değil. Dediğin gibi bir inanç da değil. İstek de değil. Varlığımın bildiği bir şey.”

Ece için varlık, yokluk, sezme gibi soyut kavramlar ancak resim yaparken kabul görürdü. İnsan ilişkilerinde somut kavramlara alışkındı. Adamın söylediklerini düşünürken yakaladığı bir nokta heyecanla konuşmasına sebep oldu. “Aaa! Şarkı dedin farkında mısın? Hâlbuki sen şarkıların sözünü dinlemezsin. O niye?”

Adam omzunu silkti. “Çünkü... Babam sözdü, annem saz... Bu yüzden olabilir. Sonuçta ben ya da varlığım, ne dersen artık, sadece beste dinleyeceğimi değil şarkı dinleyeceğimi biliyor.”

*

Aysel dip köşe temizlediği salona hayranlıkla baktı. Temizlediği yerleri bir süre seyretmek onun için öteden beri bir törendi. Dağınıklığı, tozu ve kiri elleriyle yok ettiği bir odayı seyretmenin huzurunu, bu dünyada pek fazla şeyde bulamamıştı nedense. Nurcan’ın gelmesine daha iki saat vardı. Birlikte Rafet’e uğrayıp işi kesinleştireceklerdi. Karnının acıktığını hissetti. Öğle yemeğini hafif bir zeytinyağıyla geçiştiririm, sonra duşa girip giyinirim, makyaj da yapsam mı acaba, diye düşünürken zil çaldı.

Kapıyı açmasıyla, “Ben geldiiim,” diyen Nurcan’ın terliklerini çıkarıp henüz kurumamış parkeye basarak ardında ayak izlerini bırakması tepesini fena attırdı. Onun eşsiz huzurunu ayaklar

altına almaya kimin ne hakkı vardı? Gözlerini kısmış ne desem diye düşünürken, aklındakileri okuyan arkadaşı elini havada savurdu. “Biliyorum, sildiğin yerlere bastım, ben tekrar silerim. Şimdi daha önemli bir derdim var benim Aysel. Gel otur da konuşalım.”

Aysel huzur törenini tamamen unutarak merakla koltuğa geçti. “N’oldu yine? Alacaklı gibi daldın böyle? Bak... Rafet’e gitmeyeceğim deme sakın! Rıza bir şey mi dedi yine, n’oldu?”

“Yok yok, Rıza bir şey demedi. Akşam geldi sabah çıktı, her zamanki gibi. Yemeğini yedi ve uyudu. Şimdilik bir şey demiyor. Ne de olsa her şey dahil Nurcan Otel’im ben!”

Aysel bozulan huzurunu hatırladı ve gayet ciddi bir sesle hesap sordu. “E o zaman niye bastın ya benim ıslak parkelerime?”

Sinirleri zaten bozuk olan Nurcan, arkadaşının halini komik bularak birden gülme krizine girdi.

Kahkahalar azalarak yerini gözyaşına bırakırken Aysel ona su getirdi ve bir süre konuşmadan sakinleşmesini bekledi. Sessizliğin yeterince uzadığına karar verince anlayışlı bir ses tonuyla sordu: “Anlatsana n’oldu?”

Nurcan elinin tersiyle gözyaşlarını silerek açıkladı. “Bugün Rafet’le konuşup anlaşmayı yaptığımız an, bu işten dönmem ben!”

“Tabii.”

“Ama gece çok düşündüm Aysel. Ben bu Rıza’dan çok korktuğumu anladım. Korkmuyormuş gibi yapamam artık! Çünkü anladım!”

“Tamam da... Hep çekinirdin zaten. Dedim sana! Sorun çıkarırsa Uğur konuşur onunla. Yani niye bunca panik yaptın? Tam olarak anlamadım.”

“Panik yapmak değil Aysel! Paniklemek! Ya da paniğe kapılmak.”

Aysel yüzünü buruşturdu. “Aman! Neyse ne! Sadede gel!”

Nurcan düşünceli bir şekilde başını salladı. “Geleceğim, bak, dikkatle dinle. Güzelce anlatayım ben bi kafamdakini... Yıllardır... Ben çok çektim Aysel. Herkes kendi çektiğini bilir tabii. Evlendiğim gündən beri hiç ama hiç mutlu olmadım! Ama ben bu acıları çekerken, kısmet böyleymiş, çoluğum çocuğum var diye dayanırken hep başkalarına bakardım ve kendimi teselli edecek tek bir şey bulurdum.”

“Nedir o?”

“Biliyorsun, dayağı yok derdim! Biri seni dövmüyorsa seviyormuş gibi... Neyse... Ben ona hizmette hiç kusur etmedim. Dün gece, son haftalarda olup bitenleri düşünürken birden bir şeyi fark ettim.”

“Neyi?”

“Yatmıyoruz artık. Kaç hafta oldu saymadım. İsteyen oydu zaten hep, biliyorsun. Bir de son iki-üç hafta içinde, daha yeni fark ettiğim önemli bir şey oldu. Birinde, yine Sevim’den bahsederken, birinde de niye geç kaldın diye sorduğumda. O zaman işte, bana elini kaldırarak konuştu.”

“Vurdu mu? Bak doğru söyle!”

“Hayır vurmadı. Henüz. Ama Rıza’yla artık eskisi gibi değiliz. Arada öyle sağdan soldan iki laf ederdik önceden. Ne bileyim, o gün olan bir şeyi anlatırdı, ben anlatırdım falan. Artık o da yok! Bu iş kurma konusu açılınca da çok sert konuşuyor biliyorsun. Eğer bu iş yüzünden bana vurursa diye çok korkuyorum!”

Aysel kızgın bir şekilde sordu: “Niye korkuyorsun? Senin de elin armut toplamayacak herhalde! Şimdi... Belki bana vurur kocam diye bu işten vazgeçmeyeceksin herhalde!”

Nurcan sakın konuştu. “Korkumu anlamıyorsun Aysel. Eğer o bana vurursa, ben ona vurmam veya cevap vermem! Yüzümü son görüşü olur. Ben kendimi tanıyorum. Artık aynı evde durmam. Yani bunu kaldıramam ama öte yandan...”

“Durmazsın tabii! Boşanırsın. Sen sağ o selamet!”

Nurcan başını iki yana salladı. “İşte o mümkün değil! Bu nedenle korkuyorum!”

“Ne demek mümkün değil? Dayak yiye yiye oturacak mısın?”

“Asla oturmak istemem ama biliyor musun? Düşünüyorum düşünüyorum... Eş-şek gibi oturmak zorundayım sanki! Korkum bu!”

Aysel sakin olmaya çalışarak düşündü. “Anlamıyorum Nurcan seni. Hadi yıllardır çalışmıyorum diye düşünmüş olsan...”

“Hayır! Benim çalışmamam onun isteği. Bu konuyu da düşündüm iyice... Maddi korkulardan çekmedim ben bu adamı. Çalışırdım... Neler neler yapardım! Bir lokma ekmek değil mi? Bir abam var atarım, nerde olsa yatarım, demişler! Birincisi, çocuklar için. İkincisi, işte ondan kurtulmak imkânsız sanki... Kafama kazınmış bir şey: Kadın, gelinliğiyle çıktığı eve ancak kefenle girer.”

Aysel birden sinirlendi. “Bırakamadın şöyle düşünmeyi Nurcan! Saçma sapan laflar, saçma sapan âdetler! Kaç yaşına geldin, torun torba sahibi oldun! Kefenle gireceğin ev mi kaldı? Çok saçma bunlar! İnsanlık dışı mı desem, ne desem... Şu dediğine bak! Kaç yıldır şurdasın, hâlâ aynı muhafazakârlık! O kadar kitap okuyorsun, o kadar... Offf!”

“Haklısın! Ne desen haklısın ama bunu düşünemiyorum işte! Bunu yapamam. O dayağı yerim, deliririm, katlanamam ama oturmak zorundayım sanki! Bunu bir mecburiyet olarak görüyorum. Bu nedenle şimdi kendimi kapana sıkışmış fare gibi hissediyorum... Çok korkuyorum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Aysel Rıza'ya karşı içinde kabaran öfke dalgasını bastırarak arkadaşını anlamaya çalışıyordu. Sonuçta bir şeyi biliyordu artık: Sebebi ne kadar saçma olursa olsun bir insan bir konuda ‘yapamam’ diyorsa onu zorlamanın âlemi yoktu. Derin bir nefes alarak umutsuz bir sesle sordu: “Eee? Vazgeçtin sen bu işten galiba. Bugün gelmiyorsun o zaman?”

Nurcan gözleri boşluğa takılmış halde cevap verdi. “Hayır vazgeçmedim! Bir işe... İlk defa bu kadar korka korka kalkıştığımдан paniğe kapıldım ya zaten! Allah sonumu hayır etsin...”

*

Melih dışarıda oturan birkaç müşteriye çay doldururken göz ucuyla Mete'yle ustasının oturduğu masaya baktı. Sohbeti tam olarak duyamasa da ikisinin de neşeli olduğunu görebiliyordu. Mete, ustasının hediye ettiği dizüstü bilgisayarı inceliyordu.

Aylar önce Mete'nin babasıyla Uğur'un aynı masada oturup birkaç saat sohbet ettiğini hatırladı. Elli iki yaşındaki Haydar zabıta memuruydu, karısı çalışmıyordu, evi kiraydı ve yan geliri yoktu. Üniversiteye giden bir kızı ve lisede okuyan bir oğlu daha vardı. Dolayısıyla çocuklarına tek şart koşmuştu: İzmir dışında bir yerde okuyamazsınız, paramız yetmez. Mete inşaat mühendisi olmak istiyordu ve liseden mezun olduğu sene birçok üniversitede bu bölüme girecek puanı almıştı. Ancak aldığı puan İzmir'deki üniversiteler için yeterli olmamıştı. Uğur durumu öğrenmiş ve ona nasıl yardım edebileceğini uzun uzun düşünmüştü. Haydar'la samimiyeti olmadığından adamın gururunu kırmaktan çekinmişti. Sonunda Mete'yle bir anlaşmaya varmış ve Haydar'ın uğradığı bir gün adamla uzun uzun sohbet ederek düşüncelerini ona da açıklamış, görüşünü sormuştu. Mete istediği yerde okuyacak, üniversite boyunca bütün masraflarını Uğur karşılayacaktı. Karşılığında da her yaz kahvede çalışacaktı. Haydar bu teklifi adil bulmamış ve ‘üniversiteden mezun olduktan sonra maaşlı ve sosyal güvencesi olan doğru dürüst bir iş buluncaya kadar kahvede çalışması’ maddesini eklemişti. Böylece anlaşma sağlanmış ve sonuçlar açıklandığında Mete'ye Bursa yolu görünmüştü.

Melih bunları düşünürken çayları dağıttı ve içeri girince gözü tekrar Mete'ye takıldı. Ne kadar heyecanlı! Kayıt tamam, kalacak yer tamam. Okuyacak! Aferin lan! Çocuk hak etti, benim gibi değil! Okulu seviyor, kız peşinde koşmadı. Ben takıldım da n'oldu? Gizem... Ayrıldık işte... Offf! Aferin lan Mete! En doğrusunu yapıyorsun!

Zihnine yapışan burukluktan rahatsızlık duydu. Bir yandan Mete'ye gıpta ederken bir yandan da kendi hayatıyla ilgili pişmanlık duyuyordu. Zihninde baskın gelen sesi yükseltti: Kıskanmıyorum. Valla kıskanmıyorum! Çok sevindim lan Mete! Sonuna kadar hak ettin oğlum. Bursa da güzel şehir!

Tam o sırada kahvenin müdavimlerinden Salih'in sesini duyuldu. “Yahu Mete, sende az çok İngilizce var bi baksana turistler geldi, bir şey soruyorlar, biz bir şey anlamıyoruz.”

Durmadan sözlükten kelime ezberleyen Mete, kendisine duyulan ihtiyaçtan memnun halde dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra dönünce Uğur'la Melih'e açıklama yaptı. "Kemeraltı'na gideceklermiş, birkaç şey sordular."

Uğur başını salladı. "İyi iyi." Melih'in yüzünde buruk bir ifade belirmediğini fark ederek ona seslendi. "Melih hadi şöyle üç köpüklü kahve yap da hep beraber içelim ortalık sakinken."

"Hemen usta."

Kahveleri içerken Melih iki kez gittiği Bursa hakkında bildiklerini anlatıyordu. Bu sırada içeri gelen Rahmi gülererek sordu: "Yahu Mete, niye korkuttun bu turistleri?"

Genç adam şaşkınlıkla cevap verdi. "Ben... Ben sadece sorularına cevap verdim, korkutmadım ki! Kemeraltı'na gideceklermiş de..."

"*Side cutter*'lara dikkat edin demişsin."

"Ha! Dedim tabii... Uyardım yani. Çok yankesici var."

"Evladım *side cutter* nerden çıktı?"

Mete hemen açıkladı. "E *side* yan demek değil mi? *Cutter* da kesen... *Cut* fiilinden..." Rahmi'nin kahkaha attığını görünce akli karışarak sordu: "Olmaz mı yani?"

Rahmi ona yankesicinin *pickpocket* anlamına geldiğini ve *side cutter* denen bir alet olduğunu açıkladı. Mete'nin ne şekilde bir hata yaptığını ifade ederken herkes kahkahaya boğuldu.

Mete hatasına gülmesine rağmen biraz düşününce kendini haklı buldu. "Rahmi amca ama ben senin gibi otuz tane ülke mi gezdim, nerden bileyim? Bildiğim kadarıyla yardımcı olmaya çalıştım. Hem *pickpocket* çok saçma! *Topla* veya *seç cep*... Ne demek şimdi bu yaaa? Şu İngilizce çok saçma yemin ederim!"

Rahmi dillerde mantık olmadığından dem vurarak yabancı bir dil öğrenirken nasıl bir yaklaşımda bulunulması gerektiği hakkında uzun uzun bilgi verdi. "Yoksa... Bizim Nail diye bir arkadaş vardı, ona benzersin."

Mete merakla sordu: "Nasıldı o?"

"Mahalleden arkadaşlık. Liseden sonra okumadı. Lisede de öğretmensizlikten yabancı dil okumamış. Neyse... Yirmi beş sene kadar önce Kemer taraflarında turizm işine girince İngilizce öğrenmek lazım demişler. Bir kursa başlamış ama birkaç dersten sonra gitmemiş... Birkaç yıl evvel karşılaştığımızda anlattı."

Melih araya girdi. "Niye bırakmış?"

"Bana söylediğine göre İngilizce aklına hiç yatmamış. İngilizlere kızmış." Gülümseyerek tamamladı sözlerini. "Aynen şöyle dedi: 'Kardeşim *tomorrow* diye bir kelime uydurmuşlar. Nerden çıktıysa! Bak bak, söylenişi bile zor: Tı-mar-rov. Niye kendini zorluyorsun? Hâlbuki burda kolay var, *yarın* desene şuna!'"

*

Handan Foça yolu boyunca 'imdaat' diye bağırarak oldu birkaç kez. 'Anne bi sus Allah aşkına, bir-iki dakika rahat ver' dememek için kendini zor tuttu. Emel, benim diyen bir araba motorunun mahcup olacağı bir hızda konuşuyordu. Amasra'da tanıdığı tanımadığı, komşu ya da akraba, kim varsa bahsetmişti. Mehveş Hanım'ın yeni aldığı koltuk takımından, Zihni Bey'in yanlış yapılan dişlerine kadar Handan'ın memleketle ilgili vakıf olmadığı herhangi bir haber kalmamıştı. Bir ara 'bu kadar seri konuşurken, hiç değilse bir kerecik yanlışlıkla Tahsin demeni bekliyor insan' diyecek olmuş ama hemen vazgeçmişti. Aslında gerilmişti. Tamam, annesi zaman zaman çok konuşurdu ama şu yaşına kadar hiç böylesine şahit olmamıştı.

Arabayı park ederken Yıldız'ın geldiğini gördü. Kadın ayaküstü merhabalaşıp bahçedeki kedilerin yandaki sokağa gittiğine dair bilgi verdikten sonra iyi günler diyerek ayrıldı.

Handan annesinin bavulunu kapıya doğru sürüklerken Emel, "Ayyy çok yoruludum," diyerek kendini bahçedeki sandalyeye bıraktı. Aynı anda bir şangırtı duyuldu.

Handan gayriihtiyari, "N'olduuu?" diyerek annesine yöneldiğinde kadın hüngür hüngür ağlamaya, bir yandan da kesik kesik konuşmaya başladı.

“Bak görüyor musun, kırdım güzelim saksıyı... Kolum çarptı... Sen de bunu ne çok severdin...”

Handan neye uğradığını şaşırarak annesinin yanında durdu. “Anne sakın ol, yok bi şey!”

Emel bir an duraksadıktan sonra yine ağlamaya başladı. “Güneş almıştı bunu sana ama! Hü hü hühü.”

Genç kadın ona sarılmak istedi ama yapamadı. Zira annesiyle de babasıyla da çocukluğundan beri dokunmaya dayalı bir ilişkisi olmamıştı. Aralarındaki sohbet ve duygular samimi olsa da davranışları hep resmiydi. Çocukluğundaki tek sıcak makam anneannesinin kucığı olmuştu hep.

Emel kayınvalidesinin ‘çocuk çok öpülür çok mıncıklanırsa şımarık olur’ düşüncesini benimsemişti. Babası da duygularını belli edebilen bir adam değildi. Kızına içi kaynadığında, işaret parmağıyla burnuna dokunur, bazen de saçını okşardı. Emel’in Gülşen’e sık sık, “Anne gıdıklama şunu! / Anne şuna çok fazla yüz veriyorsun! / Anne şunu şapır şupur öpmesene! / Şunu iyice tepene çıkardın!” dediği duyulurdu. Hatta Handan’ın - kendisi hatırlamıyordu ama - bir gün anneannesine, “Benim adım Handan mı? Şu mu?” diye sormuş olması sonraki yıllarda komik bir anekdot olarak arkadaş muhabbetlerinde annesi tarafından defalarca anlatılmıştı. O ise bunda hiçbir zaman gülünecek bir şey bulamamıştı.

Emel’in hıçkırıkları dinerken, çekinerek elini annesinin omzuna koydu ve sakın bir şekilde konuşmaya özen gösterdi. “Buna ağlanır mı anne yaaa? N’olmuş Güneş aldıysa? Bende onun aldığı daha neler neler var! Üzülme.”

Birkaç dakika sonra Emel nispeten sakinleşmişti ama Handan düşünceliydi. Annesinin psikolojisi sandığından çok daha kötüydü ve bir an evvel neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Keşke babamı aramayacağım diye söz vermeseydim, diye geçirdi aklından. Annesiyle babasının en çok tartıştığı konu, ev gezmeleriydi. Babası pek istemez, annesi de mümkünse her gün bir yere gitmek isterdi. Böyle basit bir konudan kızdı herhalde, diye düşünmüştü ama artık emin değildi.

Annesiyle hemen konuşup sorunu bir saat içinde çözeceğine o kadar emindi ki İstanbul’dan dönerken Yannis’le ilgili planlar yapmıştı. Bir an önce Foça’ya dönmek, kendisiyle ilgili keşfettiklerini Yannis’le paylaşmak istemişti. Onunla uzun uzun konuşmak ve ilişkisini eski haline getirmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Annesi dinlenirken, öğleden sonra bir-iki saatliğine otele uğrayıp adamla konuşabilirdi. Ancak kadının halini görünce bundan vazgeçmişti.

Akşam yemeği için otele gittiklerinde Yannis’le arasında buzdan bir duvar olsun istemiyordu. Bu düşünceyle canı sıkılsa da gülümseyerek annesine döndü. “Hadi eve girelim de... Bi duş al istersen, rahatlarsın.”

*

Yemek dönüşü arabayı Mecnun kullanıyordu. Ece biraz önce yaptıkları konuşmayı düşünürken aklına takılanları soruyordu. “Bu şarkı Türkçe de olabilir yani?”

Mecnun gözünü yoldan ayırmadan başını öne doğru eğdi. “Olabilir tabii.”

“O zaman... Türkçe parçaları da Sinan yolluyor?”

Mecnun gülerken cevap verdi. “Sen öyle san. *Jehan Barbur*’u bilir misin sen?”

Ece şöyle bir düşündü. “Yabancı gelmiyor bu isim, bir yerlerde rastladım galiba... Ama yok... Yani şarkılarını biliyorum diyemem.”

“İyi işte... Ben de Liz’den öğrendim zaten,” diyerek güldü Mecnun.

“Pop mu söylüyor?”

“Pop denemez pek... Meltem gibi şarkıları. Yumuşacık.” Şöyle bir düşündü. “Caz... Güzel... *Öylesine* diye bir parçası var, Liz tam çevirisini istemişti. Sonra...” Gülümsedi. “*Gidersen bana da bi dengini yolla* var, dinle bak, seversin.”

Ece başını salladı. “Dinlerim.” Mecnun Liz’den bahsettiğinde kızmıyorum artık, diye düşündü. Yemekteki samimi sohbetle yeniden Mecnun’un çekim alanına girdiğini hissetmişti. Acaba ‘gidersen bana bi dengini yolla’ derken bir imada mı bulundu yoksa bana mı öyle geldi? Offf yaaa,

bana ne onun ne düşündüğünden? *Ben* hoşlanıyorum işte, neden belli etmiyorum sanki? Ne yapacak yani, küsecek mi bana? Kendimi küçük düşmüş mü hissedeceğim? Niye belli edemiyorum duygularımı? Ama şimdi nasıl belli edeyim, ne diyeyim? Mektup mu yazsam acaba? İh! Bu kadar samimiyetten sonra... Hayatta olmaz... Acaba cepten mesaj mı atsam bir akşam? Hahah... O ne öyle, salt bedava mesajı olduğu için sevgili isteyen ergenler gibi! Offf... Biraz yetişkin gibi davranmalıyım yaaa bu ne! Tam o sırada çalmaya başlayan şarkıya kulak verdi. *Elizabeth Cardoso* söylüyordu: *Manha de Carnaval*. “Mecnun?” dedi.

Arabayı park etmekte olan adam dikiz aynasından arka tarafı kontrol ederken sordu: “Efendim?”

“Bu şarkı da meltem gibiymiş, değil mi?”

“Hıhı. Bu da çok güzel.” Adam aracı park edip dışarı çıkmak üzere tam kapısını açmıştı ki bütün cesaretini toplayarak sordu: “Bir gün bu şarkıda dans edelim mi? Ama serada!”

“Tamam... Çiçeklere yakışır,” dedi Mecnun.

Ece hemen arabadan indi. Soruyu duyduğunda adamın yüzünde beliren şaşkın ifade gözünden kaçmamıştı. Doğal davranması gerektiğini düşünerek etrafa baktı. Ancak o zaman nerede olduklarını fark etti ve kekeleyerek konuştu. “Mecnun buraya neden geldik? Ne... Ne yapacağız ki burda?”

*

Telefon yedi-sekiz kez çaldıktan sonra Maral ahizeyi kaldırdı. “Alo!”

“Efendim bir müşteri daha geldi. Yine bardan şikâyetçi.”

“Bir şeyler uydurup yolla demedim mi ben sana?”

Resepsiyon görevlisi sesini alçaltarak konuştu. “Bu müşteri yerli. Otel müdürüyle görüşmek istiyorum diye ısrar ediyor. Lobide oturuyor şu an, ne söyleyeyim?”

Maral’ın tepesi fena attı. “Hâlâ ne söyleyeyim diye soruyor yaaa! Acil bir iş için çıktı de! Öldü del Ne dersen deee!” Telefonu kapatıp pencereye yaklaştı. Birkaç saattir zihnini esir alan kâbus, baktığı yerleri görmesini engelliyordu. Güne dair hiçbir öngörüsü gerçekleşmemişti. Öğlene kadar Ezel’in kapısını çalmasını ve özür dilemesini beklemişti. Adam gelmemiş olsa da bunu çok önemsememişti. Süha Bey duymadan bu işi bir şekilde hallederdi nasıl olsa.

Şikâyet telefonları ise öğleden sonra başlamıştı. İki barda da kimse yoktu. Ne olduğunu anlamak için bir dizi telefon konuşması yapmıştı. Ezel barmen ve garsonlardan oluşan on altı kişilik ekibine işten el çektirmişti. Bu bilgiye ulaşmak Maral’ı çaresiz bir kızgınlık içinde bırakmıştı. Sınırlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. O anki sorunu çözebilmek için görevde olmayan ne kadar garson varsa aramış, ulaşabildiklerine ulaşıp her birini barlarda görevlendirmişti.

Ama sorun çözülmedi, diye düşündü ve aniden masasına dönüp barı aradı.

“Buyrun.”

“Buyrunmuşşş! Ben size müşteriye memnun edeceksiniz, demedim mi? Şikâyetlerin ardı arkası kesilmiyor! Üstelik daha hava kararmadı! N’apıyorsunuz siz orda?”

Genç adam çekingen bir tonda cevap verdi. “Elimizden geleni yapıyoruz efendim ama kokteyller sorun oluyor, biz restoran garsonu olduğumuz için...”

“Biliyorum ne olduğunuzu! Vereceğiniz iki içki! Kendiniz bir kokteyl yapıp sunamıyor musunuz? O kadar kafanız çalışmıyor mu? Ne öğrettiler size okulda bilmiyorum ki!” diyen Maral telefonu öfkeyle kapadı. Kendi sesi kulaklarını tırmalamıştı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı: Önemli değil, önemli değil, hallederim ben bunu, diyerek kendini ikna etmeye çalışsa da büyük bir sorunla karşı karşıya olduğunun farkındaydı ama kendini teselli edeceği noktalar da yok değildi. Neyse ki Süha Bey henüz gelmedi... Allah’ım yardım et, kafayı yiyeceğim! Bardan anlayan birkaç eleman bulmam lazım ama nasıl? Offf! Ben bu duruma nasıl düştüm! Zihninde Ezel’in görüntüsü oluşunca çıldırdı. Geri zekâlı salak! Allah’ın tıpsızı! Yaptığına bak! Herifin özgüveni bundanmış demek! Ekibiyle gelmiş! Ama ben nerden bilebilirdim ki bunu? Niye bana bunu kimse söylemedi? Niyeee? Müdür sıfatıyla personelden hiç ama hiç kimseyle herhangi bir konuda sohbet

etmediğine ilk defa pişman oldu. Rafet ve Yannis'in herkesle sohbet etmesini hep otorite eksikliği diye değerlendirmişti. Bir iş yerinde herkes yerini ve haddini bilmeliydi. Bunları düşününce kısacık süren pişmanlığından vazgeçti. Haklıyım tabii! Öyle olmalı! Sınır koyarak yanlış yapmadım ben! Sadece... Süha Bey bana söyleyebilirdi! Marmaris'te el değiştiren bir otelden geldi bar çalışanları, ekibin başı da Ezel'dir, diyebilirdi. Çok mu zordu bu? Otelle ilgili o kadar sohbet etmişlerdi. Bunu neden söylememişti? Üstelik sunulan kokteyllerin özel olduğunu, Foça'da yaşayan birçok insanın sırf bu nedenle bar müşterisi olduğunu bile henüz öğrenmişti. Offff!

Beni tuzağa düşürdü bu Ezel, diye düşündüğü an tekrar telefon çaldı. "Zır zır zırrr, bi susmadı şu resepsiyon!" diyerek ahizeyi kaldırdı. "Yine ne var?"

"Maral Hanım?"

Süha'nın sesini duyunca başından aşağı kaynar sular döküldü. "Buyrun efendim, benim. Şey... Ben şey aradı sandım..."

"Sizi ofisimde bekliyorum."

Telefonu kaparken Maral'ın elleri titriyordu. Rezil oldum, iyice rezil oldum!

Süha'nın ofisine uzanan koridor boyunca zihni susmadı. Kâh sakın olmaya çalışarak ne diyeceğini düşünüyor, kâh Ezel'e küfürler savuruyordu. Sekreter kapıyı açarak onu içeri buyur ettiğinde tahmin ettiği gibi Ezel, Süha'nın masasının önündeki koltuklardan birinde oturuyordu.

Patronu ona diğer koltuğu göstererek sakın bir şekilde, "Buyrun oturun Maral Hanım," dedi.

Maral otururken dik durmaya ve Ezel'e bakmamaya özen gösterdi.

Süha doğrudan konuya girdi. "Bana barla ilgili ufak bir sorun olduğunu ve bizzat halledeceğinizi söylemişsiniz. Anlaşılan, halledemediniz. Sizi dinliyorum."

*

Emel duş aldıktan sonra iki saat kadar uyudu ve nispeten sakın bir şekilde salona geldi. Beş-on dakika kadar kızıyla havadan sudan sohbet edip kanepeye uzanınca, Handan da oturduğu yerde kaykılıp kitabına döndü: *Kırk Ambar / Cemil Meriç*. On dakika sonra okuduklarına kendini veremediğini fark ederek göz ucuyla annesine baktı. Mumya gibi yatmaya devam ediyordu. Kitabı sehpa üzerine bırakırken, bunu salım bir kafayla okumalıyım, diye düşündü. Annesinin görüntüsü nedense aklına *Oscar Wilde*'ın bir sözünü getirmişti: *İnsanların çoğu, kendileri değil başkalarıdır; düşünceleri başkalarının düşünceleridir; yaşamları başkalarını taklittir ve tutkuları ise alıntılardır. Zihnindeki akış pek çok şeyi birbirine bağladı ve sesinde samimi bir merakla, "Anne?" dedi.*

"Efendim?"

"Anne olmak çok komik, değil mi?"

Emel bir an duraksadıktan sonra gülmeye başladı ve gözlerini tavandan ayırmadan cevap verdi. "Evet ama çocuk olmak daha komik."

Handan merakla sordu: "Niye öyle olsun?"

Kadın bir süre düşündü. "Çünkü... Anne olmaya insan kendi karar veriyor. Çocuk olmak öyle mi? İki kişi seni imal ediyor, hiçbir söz hakkın yok! Çocuk olmak mecburiyettir."

Handan gülümsedi. "O zaman... Mecbur olan küçük insanlar büyüyor veee... Kendilerini mecbur bırakan insanların intikamını almak için yeni küçük insanlar mı imal ediyor? İnsan hayatına... Üreme döngüsüne getirdiğin yorum bu mudur?"

Emel yerinden doğrulup otururken kakhaha attı. "E sen istedin bunu... Anne olmak komik miymiş, neresi komik? Başlı başına sorumluluktur annelik. Yedir içir, yıka pakla, derdine koş, yarınını düşün. Çok da yorucu..."

"Ben doğmadan yıkayıp paklamıyor muydun?"

Emel bir süre düşündü ve elini havada savurarak cevap verdi. "Amaaaan! Doğdun mu yoruluyorsun işte! İş... Hep iş... Evlensen iş, evlenmesen iş! Evlensen bir türlü, evlenmesen bir türlü. Çocuğun olsa bir türlü, olmasa bir türlü." Sandalyenin arkasında duran iki tişörtü ve masadaki bir kupayla çay bardağını işaret etti. "En iyisi senin gibi dağınık yaşamak." Kızgınlıkla karışık bir özenme yansıdı sesine. "Pasaklısın ama bak ne kadar rahatsız! Camlar da toz içinde,

umrunda değil. Evi böyle bırakıp çekip gitmişsin. Hoş, iyi etmişsin! Ben yaptım da değeri mi bilindi?”

Handan gülerek ayağa kalktı. “Gülşen’in masallarından birini okumak ister misin?”

Emel yüzünü buruşturdu. “Biliyorum hepsini.”

Handan odasına doğru giderken seslendi. “Hayır, bunu bilmiyorsun, bu kitapların arasından çıkanlardan, deftere geçireceğim daha.”

Kızı yanına gelince elindeki kâğıda baktı Emel. “E iyi, çantam odada, gözlüğümü de getiriver.”

Handan onun biraz neşelenmesiyle rahatlayarak tekli koltuğa geçti. “Yok ben okuyayım sen dinle. Ben nerede vurgu yapılacağını biliyorum.” Gülümsedi. “Elli kere okudum. İyi dinle, araya girme ve sesli gülme. Masalın adı Homur ve Homuriye...” Emel’in güldüğünü görünce ciddi bir ifadeyle, “Sesli gülmek yok!” diyerek masalı okumaya başladı:

Çok uzak olmayan bir zamanda, köyün birinde yaşayan, herkesin Homur Bey ve Homuriye Hanım diye bahsettiği bir karı koca varmış... Tabii bu ismi onlara köydeki diğer insanlar takmış... Çünkü bu çift gün boyu her şeye ama her şeye homurdanırılmış...

İlkbahara yeşil, sonbahara sarı diye söylenirlermiş. Akşamı karanlık diye, sabahı çok aydınlık diye sevmeymiş...

Adam evde her şeyin dört dörtlük olmasını istermiş, karısı da zaten çok titizmiş. Öyle böyle değil! Homuriye öyle bir kadıymış ki yakmak için aldıkları kömürleri bile bahçede yıkayıp kurutmadan sobaya koymazmış...

Adam da köydeki tek bakkalmış, herkes mecburen ondan alışveriş yapmak zorundaymış. Hiç kimseye selam vermez, kimseyle sohbet etmez, asık yüzüyle akşama kadar homurdanarak işini yapıp evine dönermiş...

Enlerine misafir gelmediği gibi onlar da kimselere gitmezlermiş. Söylenenlere göre bir kızları varmış. Ancak evde iş çıkıyor diyerek kızı daha on beş yaşındayken istemediği bir adamla evlendirmişler... O gün bugün de kızlarının ziyarete geldiğini gören olmamış...

İnsanlar, eşyaların canı yok zannederler... Ve bu doğrudur... Bir yere kadar... Eğer bir evin içinde yaşayan insanlar canlıysa geçerlidir bu...

Bir hayat belirtisi olmayan... Yani dağulmayan, tozlanmayan, kirlenmeyen her yer çok sıkıcıdır... O zaman eşyalar canlanmak zorunda kalabilirler...

Bu evde de aynısı olmuş... Homur’la Homuriye bir hayat belirtisi göstermeden yaşadıkları için evdeki eşyalar sıkımsıdan patlamış... Patlama şöyle gerçekleşmiş: Bir sabah, gün doğarken, mutfaktaki çekmecenin içinde düzgün bir şekilde duran çatalar kendilerini alıp kaşıkların üzerine atarmışlar...

Oyuna bıçaklar ve tatlı kaşıkları da karışınca şıkartı artmış...

Onların altındaki çekmecedeki duran kepece de yukarıdan gelen bu neşeli sesi duyunca hemen çekmecenin itmiş, dışarı çıkmış, sonra da sırayla bütün dolapları boşaltmış.

Tabaklar, çanaklar, tencereler, tavalalar, bardaklar... Hep beraber koltukların üzerine serilmişler. Kimi yatıyormuş, kimi zıplıyormuş, kimi sohbet ediyormuş.

Kevgir sehpanın üzerine çıkıp bağırması: “Süz yıkan, süz yıkan, bir güler yüz görmedim, aaa! Bir kerecik olsun kibarca ‘tak’ demeden koymadı beni yerime!”

Bunu duyan mutfak karoları, tezgâhın üzerinden fırlayıp kırılmamak için kendilerini balıya zor atmışlar. Öncü karo, kevgirin sapını okşayarak onu teselli etmiş ve “Üzülme kevgir kardeş, bizim halimize bak şükret,” demiş. Kevgir karoyu şöyle bir süzmüş - delikleriyle değil tabii - ve sormuş: “Sizce n’aptı?”

Karo acıklı bir sesle konuşmuş. “Sen bilmiyorsun, bizim rengimiz açık griydi. Üstümüze zehri dökme dökme, erken yaşta ağarttı bizi!”

“Ayyy siz büiç şikâyet etmeyin,” diye gürelemiş buzdolabı. “Bu Homuriye var ya bu Homuriye, ben başka yüz mü gördüm şu hayatta? Gözümü açtım o, kapadım o! Bu kadının asık suratını gördükçe şu buzdolabı balımla üşüdüm de kimseler bilmedi.”

Banyodan çamaşır makinesinin geldiğini duyunca bepsi başını ona çevirmiş. Çamaşır makinesi heyecanla konuşmuş. “Hadi boş verin şimdi bunları!” Köşede asılı duran tutacağa seslenmiş. “Aç şu kapıyı da güneşe çıkalım biraz, yatıp yuvarlanmak istiyorum toprakta! İçim dışım su oldu be! Siyatiğim azdı artık iyice, biraz da ben kirleneyim motorum bozulmadan, hadiii!”

Böylece eşyaların hepsi ama hepsi sokağa dökülmüş... Çatalar zıplıyor, kaşıklar yere dalıp dalıp birbirlerine toprak atıyorlarmış...

Aman nasıl neşelenmişler, nasıl neşelenmişler, sorma gitsin!

Koltuklar taşların üzerine oturup bacak bacak üzerine atıyorlarmış, perdeler çimenlere seriliyor, tencereler iç içe durmaktan bunaldıkları için çiziklere aldurmadan yokuş aşağı yuvarlanıyorlarmış.

Köyün meydanına yaklaşınca ne görsünler?

Bakıldan kaçan kaçana!

Deterjan kutuları, pirinç, mercimek paketleri, neşe içinde takla atıyorlar.

Makarnanın biri kendini tencerenin içine atarken, "Obbh..." demiş. "Haşlanmadan da gelebildim sana sonunda!"

Bu arada kuru fasulye, düdüklü tencereye nanik yapmayı ihmal etmemiş tabii...

Çikolatalar soyunmak için bir-iki bıçaktan yardım almış ve hayatlarında ilk defa güneşe yatmışlar. Biri diğerine demiş ki: "Şu güneşte biraz da biz bronzlaşalım, bizim neyimiz eksik?"

Bunların eriyeceğini anlayan şemsiye hemen yardıma koşmuş...

Havan, döveceği havaya atıp atıp tutarken, kendinden kaçan sarımsaklara bağırıyormuş. "Kaçmayın bendeeen, ezmeyeceğim siziii, ben de şenlikteyim!"

Bütün bunları gören köylüler çok şaşırılmışlar tabii... Zıplamaktan yorulan eşyalarla uzun uzun sohbet etmişler...

O günden sonra da evdeki eşyalarına çok kibar davranmışlar... Mesela yere düşürdükleri bir çataldan özür dilemeye başlamışlar... Ya da lavabo tıkanınca bela okumamışlar...

Homur ile Homuriye'ye ne oldu dersen... Ne olacak? Hüylü buyundan vazgeçer mi? Yeni eşyalar almışlar ve geri kalan ömürlerini, onları hıçaya sokmakla geçirmişler...

Sal La

*

Verandada oturan Sevinç, evinin önüne gümüş grisi son model bir kamyonet yanaşırken, gözlerini kısmış sürücüyü seçmeye çalışıyordu. Ece olduğunu anlayınca hemen dışarı çıktı ve onu bahçe kapısının önünde durdurup sordu: "Bu ne?"

Ece gülümseyerek cevap verdi. "Bir kamyonet. Mecnun'un."

Sevinç kaşlarını çattı. "Hani siz seraya lazım olan birkaç şey almaya gitmiştiniz?"

Ece başını salladı. "Aldık." Gülümsedi. "Bu da ihtiyaçmış ama benim haberim yoktu."

Sevinç kamyoneti şöyle bir inceledi. "Jip zannettim önce. Çok güzelmiş... Pahalıdır bu. Kaça aldı?"

"Bilmiyorum."

Verandaya doğru yürüyüp masaya oturdular. Bu sırada Sevinç genç kadını soru yağmuruna tuttu.

Ece günü kısaca özetledi. "Tabii içeri girince..." Eliyle üzerini gösterdi. "Pazardan aldığım bu elbise ve Mecnun'un yırtık kotu satış elemanlarının pek ilgisini çekmedi ama zaten önceden bakmış sanırım Mecnun. Bir adamı görmek istedi. O adam gelince bana renk seçtirdi... Sonra ben orda bi masaya oturdum, onlar muhasebe bölümüne gittiler. Yarım saat sürmedi yani girip çıkmamız."

Sevinç manalı manalı gülümseyerek başını salladı. "Demek rengi sana seçtirdi?"

Ece hemen itiraz etti. "Ondan değil! Mecnun üç ay kadar İzmir'de çalışacak. Çok gidip gelecek, büyük bir iş aldı. E burda da sana araba lazım dedi."

Sevinç heyecanlandı. "Yani bunu sana mı aldın?"

Ece tekrar itiraz etti. "Hayır! Seraya aldı dedim ya. Yani... Şimdi ben ordayım, ben kullanacağım. Gürkan da kullanır... Mecnun da kullanır."

Kadın kesin bir dille itiraz etti. "Sen onu benim külâhıma anlat. Deli oğlan! Seni tavlama için sokmuş kendini bir yığın borç altına! Bak görüyor musun? Cık cık cık... Bu adamın değerini bil kızım, kaçırma elinden!" Ayağa kalktı. "Yeşil çay yaptım, sen de içer misin?"

“Çok iyi olur.”

Sevinç içeri gidince Ece düşüncelere daldı. Kadının söyledikleri onu hem mutlu etmiş hem de üzümüştü. Mecnun’un kendisinden hoşlandığına bir türlü inanamıyordu. Belki de alışkın olduğum işaretler yok, ondan, diye düşündü. Zihninden geçenlere yoğunlaştı. Bir erkek bir kadından hoşlanıyorsa, üstelik beraber çalışıyorlarsa ve birbirlerini bu kadar sık görüyorlarsa... Çoktan adım atmaz mıydı? O kadar çok zaman geçirdik Mecnun! O kadar sohbet ettik, neden bir şey söylemiyorsun? Tamam, bazen güzel ve özel şeyler söylüyor ama onlar da iltifat yani. Belki de kendimi iyi hissetmem için... Anladı bazı komplekslerim olduğunu tabii, zeki adam... Ondandır! İh. Bir erkek bir kadından gerçekten hoşlansa... Bir şey söylemeden, bir ilişki başlatmadan, bu kadar zaman hayatta dayanamaz. Ruhsal olarak dayansa, fiziksel olarak dayanamaz! Erkeğin tabiatına aykırı bir kere... Ama bilmiyorum. Huyumu suyumu öğrenmiş! Dikkat etmiş yani... Bilmediğim yollarda araba sürmekten korktuğumu biliyor, o korkumu yeneyim diye bana verdi arabayı Menderes yolunda. Sanki anlamadım! Acaba ondan hoşlandığımı ama bir şeyler söylemesi için onu beklediğimi de biliyor mu? Öte yandan Sevinç teyzenin dediği gibiyse çok üzülürüm. O kadar borca girip gerçekten benim için mi aldı bu arabayı? Hiçbir şey de konuşturmadı ki! Adamın ‘hadi Ece, takıl peşime de Foça’ya dönelim artık’ deyişi aklına gelince gülümsedi. Anayoldan Foça yoluna dönünceye kadar adamı takip etmiş, sonra korna çalarak onu sollamıştı. Sevinç’in sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp masaya döndü.

“Sen telefonda akşama otele gideceğini söyleyince yemek yapmadım,” diyordu kadın.

“Ben gideceğim demedim, beraber gidelim dedim Sevinç teyze.”

“Ben ne yapacağım kızım gençlerin arasında. Siz yer içer eğlenirsiniz.”

“Olur mu? Dedim ya... Handan’ın annesi de var. Rafet’le de tanıştırmışsun zaten.”

“Tanışyorum da samimiyetim yok. Ne bileyim, ben gelmesem daha iyi.”

Ece nazlandığını anlayacak kadar tanımıştı kadını. Çay fincanını ona doğru kaldırırken kesin bir sesle konuştu. “Ben bunu bitirince duşa girip hazırlanacağım. O sırada sen de hazırlan beraber gidelim işte! Ne yapacaksın evde? Değişiklik olur. Tartışmayalım bu konuda. Mecnun saat yedide gelecek bizi almaya.”

Sevinç boynunu büküp uysal bir sesle cevap verdi. “E peki o zaman.”